

THAT SMILE:

ยิ้มหวานของหมอ

kipuu เขียน

LetmedieALONE ภาพ

That Smile ยิ้มหวานของหมอ

kipuu เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2559

พิมพ์ครั้งที่ 2 มีนาคม 2559

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1788-3

ภาพประกอบ LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสุดนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

#ยิ้มหวานของหมอ เป็นแท็กฮิตที่เราเห็นคนกรี๊ดกรี๊ดกันอยู่พักใหญ่ จนอดไม่ได้ต้องตามไปหาอ่านเรื่องนี้ในเว็บ พออ่านแล้วถึงได้เข้าใจว่าทำไมใครๆ ก็รักยิ้มหวานของหมอ (หรือว่าจะรักหมอของยิ้มหวานกันแน่ก็ไม่รู้)

เรื่องราวของยิ้มหวานกับหมอ (จนป่านนี้ก็ยังไม่รู้ชื่อจริงของทั้งคู่อยู่ดี) เป็นเรื่องทีละห่อนให้เห็นชีวิตจริงๆ ของคนๆ นั้นและความรักแบบละมุนๆ อบอุ่นกำลังพอดี อ่านแล้วยิ้มได้สมกับชื่อเรื่อง

บางที That Smile ที่เป็นชื่อเรื่องนั้น อาจหมายถึงรอยยิ้มที่เกิดขึ้นบนมุมปากของคุณคนอ่าน ตอนที่กำลังอ่านเรื่องนี้ก็เป็นได้ค่ะ

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เวิลด์วิจ

ตอนที่ 1

09:15

เช้าวันเสาร์ที่ฤดูร้อนกลับมาทักทาย
คนพวกนี้ติดกาแฟ หรือเสพติดการมากินกาแฟ?

อยู่ดีๆ ความคิดนี้ก็ผุดขึ้นมาตอนที่ผมกำลังยืนอยู่กลางร้านกาแฟชื่อดัง
ในมือข้างหนึ่งมีถ้วยคาปูชิโนร้อนที่ประดับด้วยฟองนมเนียนละเอียดด้านบน
ระหว่างที่กำลังมองกวาดไปรอบๆ ร้านเพื่อหาที่นั่ง สายตาก็ไปสะดุดเข้ากับ
โต๊ะตัวยาวสำหรับสี่คนที่มุมหนึ่ง

ผมเดินลากขาไปที่นั่นด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย เพราะจริงๆ แล้วใจอยากจะ
นั่งตรงโซฟาตัวนุ่มที่มักจะจับจองอยู่เป็นประจำมากกว่า แต่ในเมื่อทั้งร้านมัน
ว่างแค่ตรงนี้ ผมก็ไม่มีทางเลือก

ต้องทนนั่งเก้าอี้ไม้แข็งๆ ตรงนี้ไปอีกตั้งสามชั่วโมง แต่ก็เอาเหอะ ถ้า
โชคดีอาจจะมีใครสักคนตรงเก้าอี้โซฟาลุกขึ้นเร็วๆ นี่ละมัง

ผมวางถ้วยกาแฟลง ตามด้วยซีทที่หยิบติดมาจากในรถ ถ้ามีสมาธิก็คง
ได้อ่านอยู่...

ทันทีที่นั่งลงเสียงร็อย มือก็หยิบโทรศัพท์มือถือใส่นกกระเป๋ายื่นมาเช็กตาม
ความเคยชิน

'ตื่นยังมั้ง'

'กูแรงแท้วะ ลูกขึ้นมาอ้วกแต่เช้าเลยแม่'

เพื่อนสนิทผมเองครับ อ่านข้อความมันเสร็จผมก็ได้แต่ขมวดคิ้ว
...อ้วกแตกละแม่จะไลน์มาบอกกูทำไม?

'สัด อ่อนชิบหาย'

'นอนตายไปเหอะมึง'

ผมพิมพ์ข้อความตอบกลับไปแบบนั้น แล้วก็แปลกใจที่มันตอบกลับมา
เร็วกว่าที่คิด

'มึงอยู่ไหนเนี่ย?'

'มาส่งน้องเรียนพิเศษวะ'

'ซีเกียจขั้บรถ'

'เลยนั่งรอที่ร้านกาแฟ แล้วรีบกลับเลยทีเดียว'

ตัวหนังสือเล็กๆ ที่ขึ้นว่า 'Read' บอกว่ามันอ่านข้อความของผมเรียบร้อยแล้ว
แล้ว เห็นอย่างนั้นผมก็ขมวดคิ้วอีกหน่อยโดยไม่รู้ตัว เพราะกำลังลุ้นว่ามันจะ
ตอบกลับมาว่าอะไร

'สัด ไม่เนี่ยน'

'กูรู้นะไอ้เหี้ย'

'บ้านมึงไกลมากกริเงิ เลยซีเกียจขั้บรถ'

'หัวขมวยเคี้ยย!'

มันพิมพ์มาเป็นชุด พร้อมปิดท้ายด้วยสติ๊กเกอร์หน้าตากวนตีนอันนึง

ถ้ามันจะส่งมารั้วขนาดนี้ มึงโทรมาตะโกนกรอกหูเลยก็ได้...

ผมก็แค่คิด แต่ขี้เกียจต่อล้อต่อเถียง เลยตอบกลับไปแค่ว่า

'- _ -'

ไอ้เพื่อนเวรอ่านข้อความของผมแล้วตอบกลับมาด้วยคำถาม

'ว่าแต่...'

'วันนี้เค้ามามีอะไร?'

ผมอ่านแล้วไม่ตอบ ทว่าเงยหน้าขึ้นแล้วมองไปรอบๆ ร้านอีกครั้ง ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้จะมองหาไปรอบหนึ่งแล้วก็ตาม คนที่ถูกถามถึงก็ดูเหมือนจะยังไม่มา หรือก็ไม่ก็ั่งอยู่ตรงหลังชั้นวางแก้วส่วนที่จะเอาไว้อขาย ผมเลยมองไม่เห็นเขา

คิดแล้วก็เหลือบสายตาไปมองนาฬิกาเพื่อดูเวลา ปกติเวลานี้ต้องมาแล้วดิ คิดแล้วก็ได้แต่ขมวดคิ้ว

ระหว่างนั้นเสียงคุยดังๆ ของกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงมัธยมปลายที่เพิ่งเข้ามาในร้านก็เรียกให้ผมหันไปมองแบบไม่ใส่ใจสักเท่าไร แต่ทันทีที่ผมเหลือบสายตาไปที่ประตูทางเข้าของร้านอีกครั้ง เขาคอนั้นก็เดินมา...

ผมยกแขนขึ้นวางข้อศอกค้ำกับโต๊ะไม้ แล้วทำคางเพื่อใช้มือปิดริมฝีปากที่กำลังยิ้มน

คนตัวขาวสว่างให้ความรู้สึกสะอาดแถมยังดูแล้วนุ่มๆ เหมือนก้อนเมฆเดินได้กำลังเข้ามาในร้าน และก้าวไปหยุดตรงท้ายแถวต่อจากกลุ่มเด็กนักเรียนที่ออกอาการกรีดกร้ายตออย่างเก็บไม่อยู่เพราะเห็นเขา

เขาตัวสูงครึบ แม้จะไม่สูงมาก แต่ก็เข้ากันกับหุ่นแบบบางได้พอดีพอดี ใบหน้าที่ทำเอาผมสะดุดตาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นนั้นได้เปรียบกับจุมูกโด่ง เขามีปลายจุมูกมนๆ เล็กๆ น่ารัก ที่พอมายู่กับดวงตากลมเป็นประกายของเขา

แล้วนั่นมันทำให้เครื่องหน้านี้ดูน่ารักน่าทะนุถนอมไปหมด น่ารักมากซะจนผู้หญิง
ยังอาย...

แขนข้างหนึ่งของเขากอดแม็กบุ๊กแอร์ ส่วนอีกข้างกำลังล้วงลงไปในกระเป๋า
เดาเอาว่าน่าจะหากระเป๋าสตางค์ แล้วพออยู่ที่ ริมฝีปากสีแดงอิมคู่นั้นก็เปิดออก
แล้วเหว...

วินาทีนั้นผมหลุดหัวเราะออกมาเพราะท่าทางอันเป็นธรรมชาติที่เห็น
ก่อนจะละความสนใจที่มีต่อเขาไปชั่วขณะ เลื่อนมือมาปลดล็อกโทรศัพท์มือถือ
ด้วยนิ้วหัวแม่มือ เพื่อพิมพ์ตอบข้อความไว้เพื่อนรักที่บ้านนี้หลับเป็นตายไป
อีกรอบแล้วรัยยังก็ไมรัย

'มาแล้ววะ'

'น่ารักเหี้ยๆ เหมือนเดิม'

พิมพ์เสร็จผมก็ดึงสายตากลับไปมองเขาอีกครั้ง ตอนนี้ถึงคิวของเขาคือต้อง
ส่งเครื่องตีมาแล้ว และท่าทางของเขาก็ทำให้ผมหลุดยิ้มออกมาเป็นครั้งที่สอง

ข้าวของของเจ้าตัวมันเยอะมากซะจนเขาจัดการตัวเองไม่ได้ แม็กบุ๊กก็
จะอึด กระเป๋าสตางค์ก็จะเปิด มือพันกันไปมาอยู่สักพัก จนพนักงานคิดเงินยัง
ต้องยิ้มตามและยื่นมือออกมาอาสาช่วยถือแม็กบุ๊กไว้ให้

ห้ามจับนะเว้ย...

ผมเห็นเขายิ้มกว้างจนดวงตากลมที่อยู่หลังแว่นกรอบดำเปลี่ยนไปเป็น
รูปพระจันทร์เสี้ยว เขารับหยิบเงินออกมาจ่าย แล้วโยนกระเป๋าสตางค์ลงไปใน
กระเป๋าใหญ่ ก่อนจะรับของทีฝากเอาไว้กลับคืนมา พร้อมกับรับเงินทอนใส่ไว้
ในกระเป๋ากางเกงอย่างเร่งรีบ แล้วเดินออกจากคิว

ผมไม่รู้ว่าคุณคนอื่นเค้าใช้เวลาานเท่าไรในการส่งข้อความแพสติกแก้ว แต่
สำหรับเขา ภาพที่ผ่านมายังสายตามันอ้อยอิ่งแล้วก็ยาวนานอย่างไม่น่าเชื่อ

เขาถอนหายใจออกมาเบาๆ น่าจะรู้สึกประหม่านิดหน่อย ที่ผลออกไป
ทำตัวเป็นอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ซะได้

เอาอีกแล้ว...ผมเปลือยออกมาเป็นรอบที่สาม นี่นับตั้งแต่ตอนที่รู้ตัวนะ ไร้ที่ขี้มออกมาโดยไม่รู้ตัวอีกไม่รู้ตั้งเท่าไร

ผมจะมารอน้องสาวเรียนพิเศษที่นี่ทุกวันเสาร์ และทุกครั้งที่มาผมก็จะเห็นเขาขี้มแม็กบู๊กแอร์มาในชุดเสื้อยืดกับกางเกงสบายๆ เขาจะมานั่งพักหลักทำงานอยู่ที่นี่

ผมสะดุดตากับเขาตั้งแต่แรกเห็น อาจจะเป็นเพราะเราเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน และเขาก็เป็นที่รู้จักอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว คิดดูแล้วกันว่าขนาดน้องสาวผมเรียนมัธยมปลายโรงเรียนหญิงล้วนยังรู้จักเขาเลย

รอไม่นานเครื่องดื่มก็เสร็จเรียบร้อย เขาขยับตัวไปปรับกาแฟปั่นแก้วขนาดกลางจากบาร์สต๊า พร้อมก้มขยี้มสดใส่ขึ้นมาอีกครั้งรับคำขอบคุณที่ลูกค้าส่งมาให้ก่อน

โฮ้ย...ทำไมขี้มเก่ง?

ผมมองคนที่มือข้างหนึ่งขี้มแม็กบู๊ก อีกมือถือแก้วกาแฟอยู่กลางร้าน สายตาของเขามองกวาดไปรอบๆ เพื่อหาที่นั่ง ตลกดีที่ผมเองก็ช่วยมองหาโต๊ะว่างให้เขาไปพร้อมๆ กัน

เฮน่า...ก็แค่อยากช่วย

สักพักใบหน้าได้รูปนั้นก็ฉายแววผิดหวัง เพราะโต๊ะทุกตัวในร้านถูกจับจองเอาไว้จนเต็มเป็นที่เรียบร้อย

ปล่อยให้เขากังวลอยู่ได้ไม่นาน ในที่สุดพนักงานของร้านในชุดผ้ากันเปื้อนก็เดินตรงมาหาเขาพร้อมกับสอบถาม ผมมองริมฝีปากสีสดนั้นขยับนิดๆ เพื่อจะบอกความต้องการให้พนักงานคนนั้นฟัง

เขาน่ารักมากจริงๆ นั่นแหละ ขนาดพนักงานร้านกาแฟที่เดินมาคุยกับเขายังหน้าแดงด้วยความเขินเลย *บอกว่าห้ามจับใจ...*

ระหว่างนั้นเสียงเตือนก็ดังออกมาจากโทรศัพท์ผมเบาๆ ไร้เพื่อนแรวที่ผมคิดว่ามันหลับขี้มตายไปแล้วดันพิมพ์ข้อความตอบกลับมา

'เลิกขี้มสักทีมั๊ยสิ'

'จีบเลยเว้ย'
 'ซื้อกาแฟเลี้ยงเค้าก็ได้'
 'เก่งทุกเรื่องอะแม่เงง'
 'ยกเว้นเรื่องคนเนี่ย'
 'เซ่อๆ'
 'เริ่มจีบเค้าเลย ตั้งแต่วันนี้...'

พูดมากละยังขยับพึมพำอีกนะแม่เงง! ผมอ่านข้อความล่าสุดที่มันส่งมา พร้อมกับที่หางตาเห็นผ้ากันเปื้อนของพนักงานเดินผ่านไป

ถ้าเป็นวันปกติ ผมคงตั้งหน้าตั้งตาอ่านซีทีในมือไปเรื่อยๆ แต่วันนี้ผมเงยหน้าขึ้น ส่งสายตาไปให้พนักงานคนนั้น เพื่อหยิบบีบความช่วยเหลือให้ราวกับเป็นพลเมืองที่มีน้ำใจซะเต็มประดา *ซีทีไหนล่ะ?*

พนักงานคนนั้นส่งยิ้มกลับมา ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ผม

"ลูกค้าคะ ไม่ทราบว่ามีตรงข้ามมีคนนั่งไหมคะ?"

ผมฟังคำถาม ก่อนจะเลื่อนสายตามองไปยังคนที่กำลังยืนอยู่ตรงกลางร้านด้วยสีหน้ากังวล

ให้ตายเหอะ! เวลาทำหน้าอื่นยังโคตรน่ารักเลย

"ไม่มีครับ"

"ถ้าอย่างนั้น ขอรบกวนให้ลูกค้าอีกท่านนั่งตรงนี้ได้ไหมคะ พอดีโต๊ะมันเต็มจริงๆ"

ผมก้มยิ้ม พยายามทำหน้านิ่ง โดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้ตัวเองกำลังมีสีหน้าแบบไหน จำได้ว่าเคยอยู่ในสถานการณ์นี้ครั้งหนึ่งที่มหา'ลัย ตอนนั้นเค้ามาโปรโมตกิจกรรมของคณะถึงห้องเรียนที่ผมเรียนอยู่ แล้วพวกเพื่อนๆ แม่เงงก็เรียกสีหน้าตอนนี่ของผมว่า 'ทำหน้ากั๊กกั๊ก'

เป็นยังไงวะ?

"ได้สิครับ..."

ผมตอบ แล้วหยิบบีบซีทีที่เพิ่งจะได้รับความสะดวกใจขึ้นมาถือไว้ พร้อมกับหยิบบีบ

ปากกาสีดำแท่งเดียวที่ผมติดมาในกระเป๋าคาดใบเล็กขึ้นมาถือ ทำที่เป็นตั้งใจ
อ่านหนังสือสุดชีวิต และไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรือกว่าจะมีใครมานั่งลงตรงไหน
ของโต๊ะบ้างรึเปล่า

ต่อแหล่งนี้คือ รู้สึกเหมือนกำลังโดนด่าเบาๆ ฮะ

เสียงเก้าอี้ที่เลื่อนออกบอกกับผมว่าเขามาถึงแล้ว ด้วยความที่โต๊ะตัวนี้
ถูกออกแบบมาให้นั่งได้ตั้งแต่ 4 ไปจนถึง 6 คน เขาเลยนั่งลงตรงข้ามผม แต่
เยื้องไปอีกฝั่งนึง

ผมเงยหน้าขึ้นมานิดหน่อย สงสัยมีมุมปากนิดๆ แบบที่พยายามแล้วนะ
ที่จะไม่ให้มันออกมากวนตีนในสายตาคคนที่ติดนิสัยสงสัยมีสติเสแแจกจ่ายไปทั่ว
จนเคยตัว ก่อนจะทำเป็นกลับมอ่านที่ติด

ว่าแต่... นี่มันซีที่เรื่องเหี้ยอะไรผมยังไม่รู้เลย!

ปลายสายตาของผมเห็นว่าเขาขยับตัวไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถูกขึ้น
แล้วขยับมาขึ้นอยู่ที่เก้าอี้ตรงหน้าผมซะอย่างนั้น

เหี้ยแม่่ง แล้วภูจะมือเหินทำไมวะเนี่ย?

เป็นโรค?

"เอ่อ... ขอนั่งตรงนี้ได้ไหมครับ คือไม่ได้เอาสายต่ออะแดปเตอร์มาอะ
เสียบปลั๊กไม่ถึงเลย"

เขาพูดกับผม ไซ่ครับ... เขา พูด กับ ผม! แล้วส่งยิ้มแห้งๆ มาให้ นี่ขนาด
ยิ้มแห้งๆ แม่่งยังโคตรน่ารักเลย

"อืม นิ่งไปดิ"

โอ๊ย! ไม่ได้ตั้งใจจะกวนตีนเลย!

แม่่งเหี้ย ไม่วะละ! ระหว่างที่ผมกำลังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา พิมพ์ข้อความ
ไปหาไอ้เพื่อนเวอร์อีกครึ่ง น้ำเสียงห่มหวานของเขาก็ดังขึ้น ไอโฟนแม่่งเกือบ
หลุดมือ!

"ขอโทษนะ รกกวนอีกนิดนึง เสียบปลั๊กสายชาร์จให้หน่อยได้ไหมครับ?"

ถ้าไปตรวจสุขภาพประจำปีตอนนี้ ร่างกายคงเหมือนคนป่วยใกล้ตาย...

"เอามาดิ" ผมพูดพลางยื่นมือไปรับอะแดปเตอร์ในมือเขา แล้วก็ลง

เสียบเข้าที่ปลั๊กไฟ พอเงยหน้ามาก็เจอรอยยิ้มละลายใจรออยู่แล้ว

"ขอบคุณครับ"

เขาตอบรับเบาๆ ก่อนจะเปิดแม็กนิกขึ้นทำงานไปเสียบๆ ส่วนผมก็หยิบมือถือขึ้นมา เปลี่ยนจากพิมพ์ไลน์ไปหาไอ้เพื่อนชั่วเป็นการเข้าแอปพลิเคชันการจดบันทึก ก่อนปลายนิ้วจะพิมพ์เนื้อเพลงที่ผุดขึ้นมาในใจผมในช่วงเวลานี้ลงไป ผมกดแคปเจอร์ภาพหน้าจอ ก่อนจะเอาภาพนั้นไปอัปเดตในอินสตาแกรม

ฝันริเปล่าวะ? ...มันดีเกินจริง แต่ก็ยังไม่ชั่ว

พื้นที่ที่รูปภาพถูกโพสต์ ยอดไลค์ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ครับ ก่อนจะมาด้วยคอมเมนต์แรก

fun piek?

"ฮัด!"

อ่านจบผมก็อุทานออกมาเบาๆ พอรู้ตัวว่าหลุดปากอะไรออกไป สายตาก็ถูกดึงดูดให้ไปหาคนตรงหน้าโดยไม่รู้ตัว

เขาหลุดยิ้มออกมา เพราะได้ยินสิ่งที่ผมพูด ก่อนจะไปขยับปลายนิ้วพิมพ์งานของตัวเองต่อไปเสียบๆ

ผมถึงความสนใจกลับมาที่จอมือถืออีกครั้ง ก่อนจะเห็นว่าไอ้เพื่อนชั่วมันมาเมนต์แล้ว

fun hia rai wa! update now!!!

เห็นอย่างนั้น ผมก็กลับไปเปิดไลน์อีกครั้ง แล้วรีบพิมพ์บอกมัน

'มึง เทียบแล้วแม่งงงง'

'เค้านั่งอยู่ตรงหน้ากู!!!!'
 'ไอ้สัตว์ดุดดุดดุดดุดดุดดุด'
 'สัตว์เอ๊ยสัตว์ สัตว์ของสัตว์ของควมท่าเหี้ยยย'
 'กูแม่งงงงงงงงง'

นาที่นี้พิมพ์เก่งมาก บอกเลย...

ตืงตืง!

แม่ง เสียงไลน์ดังก๊วยตงใจ! ไกลบ้านละ! ผมรีบกดปรับมือถือให้อยู่ในโหมดเงียบ เหมือนกำลังกลัวว่าถ้าคนตรงหน้าได้ยินเสียงเตือนแล้วจะรู้ว่าผมกำลังพูดถึงเขา

'เหี้ยย ทำไมวะ?'

'ไต่ะแม่งเต็มสัตว์'
 'พนักงานเลยให้เค้ามานั่งกับกู'
 'แม่งโคตรน่ารักเลย สว่างมาก'
 'ยืมที ตากูนี้อย่างพราไอ้สัตว์ดุด'

'เหี้ย'

'แม่งน่ารักวะ'
 'มองใกล้ๆ แก้มแม่งอย่างใสเลยมึง'
 'แม่งต้องนิ่มโคตรอะ กูสัมผัสได้'
 'แต่ปากแม่งต้องนิ่มกว่า'
 'ตัวหอมด้วยวะแม่ง'

สถานการณ์พลิกแล้วครับ ตอนนี้อยู่พิมพ์เขียวมาก ส่วนมันมีหน้าที่แค่
รับรู้พอ

'มวดยยยย'

'มึงมันหอมหื่น หอมหื่น'

'เป็นหนักขนาดนี้ถือว่าจิบหေး'

'_ _'

'แม่ง'

'จิบใจดีวะ'

'เรื่องของมึง'

'เอาสมองเทพของมึงคิดเลยแม่ง'

'กุปัดหัววะ จะไปนอนต่อแล้ว'

'โชคดีหื่นหอม'

'go on without me!'

'_ _'

'สัด กลับมาก่อน!!!!'

'ไม่ช่วยหรอกแม่ง'

'เวลาเป็นแฟนกัน ยังกะกูจะได้ไปหอมแก้มใส่ๆ ของเค้ากับมึงนี่'

'ปากอีก...'

'ไอ้สัดดดดดดด'

'ห้ามความคิดจัญไรของมึงเดี๋ยวนี้'

'ไปนอนไป!!'

มันไม่ต่อล้อต่อเถียงผมต่อ ส่งสติ๊กเกอร์ 'bye!' มาอันเดียวแล้วเงียบไป
กูต้องสู้ต่อเพียงลำพังแล้วสินะ

แต่ละวินาทีที่เดินไปมันช่างทำให้ผมรู้สึกกดดัน แม่งเครียดยิ่งกว่า
ตอนเตรียมสอบเข้ามหา'ลัยอีกครับ ตอนนั้นถ้าโง่ก็ยังรู้ว่าต้องอ่านหนังสือเพิ่ม
ตรงไหน

แต่ตอนนี้เิ่มมาก แล้วไม่รู้ด้วยว่าต้องทำยังไงถึงจะหาย

หรือผมจะไล่นี้ไปตามน้องสาวผมดี?

นี่ถูกต่าถึงขนาดต้องให้น้องสาวช่วยจีบหนุ่ม (น้อย) เลยหรอวะ?

ผมไม่รู้เลยครับว่าเวลาแม่งผ่านไปนานกี่นาทีแล้ว นาทีนี้กลัวแค่ว่าจะมี
ใครสักคนในร้านลุกขึ้น ซึ่งมันจะทำให้เขาต้องย้ายไปนั่งที่โต๊ะตัวนั้นทันที ผม
ต้องขาดใจตายแน่ๆ

คิด...

แล้วเสียงลากเก้าอี้ก็ดังขึ้นมาจากโต๊ะตัวที่อยู่ถัดไปทางด้านซ้ายของผม
พอดีคิดปั๊บก็ลุกขึ้นปั๊บเหวี่ยงนะ!

สิ่งที่ผมทำต่อมาก็คือมองตรงไปยังคนตรงหน้า เขาเหยียบหูฟังขึ้นมาได้
เรียบร้อยแล้ว และมือคู่นั้นก็ขยับพิมพ์ลึงบนคีย์บอร์ดไม่หยุด ผมเห็นเขา
กัดปากเบาๆ กลืนรอยยิ้ม ก่อนจะปรับสีหน้าเป็นปกติ แล้วก็กลับไปยิ้มอีกครั้ง
ส่วนผมก็ยิ้มออกมาอีกแล้ว รอบที่เท่าไรก็ลืมนับไปแล้ววะ เขายังไม่มี
ที่ท่าว่าจะลุกขึ้นย้ายที่นั่งไปไหน ถึงแม้ว่าโต๊ะตัวนั้นจะถูกทิ้งให้ว่างเอาไว้
เรียบร้อยแล้ว

"ขอหนึ่งตอนนะ ตรงนั้นไม่มีปลั๊กไฟ"

เขาเงยหน้าขึ้นมาจากจอคอมพิวเตอร์แล้วก็ยิ้มกว้างสดใส ก่อนจะ
กลับไปทำงานต่อ

โอ๊ยยย!! จะยิ้มเก่งไปไหน!

ผมว่าผมแม่งรอไม่ได้ละ เอาสติปัญญาที่พาตัวเองเข้ามาเรียนคณะนี้ได้
ขึ้นมาใช้เดี๋ยวนี้ ผมจะเริ่มจีบเขายังไงดีวะ?

จะว่ายังไงดีล่ะ?

ผมไม่ใช่พวกเฟรนด์ลี่ ไม่ใช่মনุษย์ประเภทที่จะส่งยิ้มกว้างๆ แล้วไปรอยไปให้ทุกคนรอบตัวได้เหมือนเขา ผมมันกวนตีน ชอบทำหน้านิ่ง แถมยังพูดตามคำสบถคำหนึ่งอีกต่างหาก เราอยู่คนละขั้วกันมากเกินไป

ถ้าผมอัยยาศัยดีอย่างเขาสักนิด ผมคงส่งยิ้มไปให้แล้วเริ่มถามเขาว่าเรียนคณะอะไร ม.ไหน ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเราอยู่มหา'ลัยเดียวกัน หรือถ้าเขาจะมีความกวนตีนปนอยู่ในนิสัยเหมือนอย่างผมบ้าง ผมก็คงหาเรื่องคุยกับเขาได้ง่ายกว่านี้

อย่างไรก็ตาม ต่อให้ผมพอจะหาเรื่องมาถามเขาได้ เช่น ขอคำแนะนำเรื่องแม็กบุ๊กหน่อย เพราะผมกำลังจะซื้ออยู่พอดี

...แต่การไปกวนสมาธิเขาจากการทำงานก็ไม่ใช่มารยาทที่ดีเท่าไรหรอก?

สองชั่วโมงครึ่งผ่านไปไวเหมือนโกหก ผมเองก็ใกล้บ้าจริงละครับ อันนี้ไม่โกหก ความรู้สึกกดดันของผมเพิ่มขึ้นมากพอๆ กับยอดไลค์ในอินสตาแกรม และความกลัวว่าเขาจะลุกเดินออกไปตอนไหนไม่รู้ก็พุ่งตามยอดคอมเมนต์มาติดๆ

มือข้างขวาของผมเริ่มหยิบปากกาที่วางอยู่ขึ้นมาแล้วหมุนควงเป็นวงกลมด้วยปลายนิ้ว พร้อมกับหัวสมองที่ทำงานหนักขึ้นเรื่อยๆ

เอว่ะ!

ในที่สุดผมก็หยุด แล้วกดปลายปากกาลงไปบนพื้นที่ว่างด้านล่างวันที่กับชื่อวิชาของซีทแผ่นนี้ที่ผมจดเอาไว้ ก่อนจะเขียนตัวหนังสือภาษาอังกฤษสั้นๆ ลงไปบนนั้น

รอเวลาสักพัก ผมก็ลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องไป

ขอให้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิม...

ผมขับรถวนมารอรับน้องสาวตัวดีตรงหน้าสถาบันสอนพิเศษ กะเวลาดูแล้ว คิดว่าน่าจะฝาร์ตติดกลับไปถึงบ้านได้ก็คงจะเกือบๆ ปายโมง

ระหว่างนั้นผมห้ามตัวเองไม่ให้หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็กไม่ได้เลย จากทุกสิบนาที มาเป็น ห้า สี่ สาม สอง... จนกระทั่งน้องสาวผมยังถามขึ้นมาว่า ผมรอโทรศัพท์อยู่รึเปล่า?

"พีนัดเพื่อนไว้จะไปเล่นบาสอะดิ แต่ยังไม่รู้เลยว่าจะเจอกันกี่โมง รอพวกมันตอบอยู่นี่"

ก็ว่าไปเรื่อยครับ...

ผมว่าตัวเองเป็นคนเจ้าเล่ห์นะ กะล่อนพอตัวซะด้วย แต่พอเป็นเรื่องของเขา อะไรก็ยากไปหมดเลยจริงๆ

ให้ตายสิ

ว่าแต่จะเจียบไปอย่างนี้จริงๆ เหรอ?

ผมถอยรถเข้าจอด ช่วยน้องสาวถือเอกสารประกอบการเรียนตั้งใหญ่ๆ ที่ได้มาแทบทุกสัปดาห์ แล้วเดินไปทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา ระหว่างที่กำลังหยิบรีโมตขึ้นมากดเปิดโทรทัศน์อยู่นั้น เสียง 'ตึงตึง' ก็ดังมาจากมือถือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกง

ผมรีบโยนรีโมตลงบนโซฟา แล้วคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาทันที

'ไอ้เซี่ย เป็นไงมั่งวะ'

'ไหนอัปเดตดิ!'

ไม่เคยอยากสืบเพื่อนตัวเองเท่านี้มาก่อนเลยเว้ย! ผมยังไม่มีอารมณ์จะอัปเดตอะไรทั้งนั้นในตอนนี้ เลยตอบมันกลับไปแค่

'- -'

แล้ววางโทรศัพท์กลับไปทีเดิม พร้อมกับเสียง 'ตึงตึง' ที่ดังมาอีกครั้ง กูจะปลื้มโลกไหนเม่งละนะ! เซี่ยเอ๊ย ซีเสื่อกันกนะมึงเนี่ย!

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาปลดล็อก ก่อนจะพบว่าเสียงที่ดังแจ้เจื่อนั้น ไม่ใช่เพราะมีข้อความใหม่เข้ามา แอปพลิเคชันสนทนาออดิโอบอกกับผมว่า

มีใครคนนึงต้องการเป็นเพื่อนกับผม

ทั้งๆ ที่ผมเนี่ย โคตรอยากจะเป็นมากกว่าเพื่อนกับเขาไปแล้ว

หน้าที่ที่กดตอบรับคำขอเป็นเพื่อนเป็นของผม แต่ถ้าวินิ่งผมอยากจะขอเป็นอะไรที่มากกว่านี้

เขาคงต้องเป็นฝ่ายให้คำตอบผมบ้าง...

นั่นทำให้การแจ้งเตือนของผมดังขึ้นมาอีกครั้ง

คือ... กูเริ่มจะหลอนกับไอเสียง 'ติ๊งติ๊ง' นี้อะ เปลี่ยนเสียงซะดิ้นมัย!

ข้อความแรกที่เขาส่งมาหาผมเป็นรูปถ่ายกระดาษเฮลีสี่ขาวบีกหนึ่งมันเป็นปีกระดาษที่ผมคุ้นตา เพราะมันใช้ชีวิตอยู่กับผมมาตั้งแต่ต้นสปีดดาห์แล้วผมก็เริ่มรู้สึกว่ามันขี้มาสุดหัวใจในตอนนี่

'ลิมชี้ทไวที่ร้านกาแฟปะครับ?'

สิ่งแรกที่ผมทำคือยกมือขึ้นทำท่าเยส! โคตรอยากออกไปตะโกนหน้าบ้านเลยแม่ง! ชีวิตดีโคตร!

แต่ยังครับ ยังไปไม่ได้ ต้องตอบไลน์ก่อน

'เฮ้ย กำลังหาอยู่เลยเนี่ย'

'ลิมไว้ที่ร้านกาแฟนี่เอง'

'อืม... เราเห็นมันมีไอคีย์ไลน์เขียนอยู่ที่ชี้ทด้วยอะ'

'เลยแอดมาบอก'

'เราเก็บชี้ทไว้ให้เนะ'

'อืม ขอบคุณนะ'

'เรียนมอเดียวกันใช้ไหม?'

เขาส่งสติ๊กเกอร์ตอบกลับมาเป็นคำว่า 'yes!'

'เรียนคณะอะไร?'

' 'ถ้าบัตย์อะ ^^'

'จันทร์มีเรียนปะ?'

'มีๆ'

'งั้นเดี๋ยวตอนพักเที่ยงไปเอาซีทกินที่โรงอาหาร'ถ้าบัตย์'แล้วกัน'

'อือ ^^'

ขนาดในไลน์ยังยิ้มเก่งเลยครับ ใจละลายหมดแล้วแม่่ง ผมปล่อยบทสนทนาของเราให้หยุดอยู่แค่นั้น เพราะอีกข้อความที่จะส่งต่อไปนี่ยังค้างอยู่ตรงช่องสำหรับพิมพ์

แม่่ง กดส่งไป จะดีไหมวะ?

'เอาซีทเสริจอกินข้าวเที่ยงด้วยเลยได้ปะ?'

เอาจริงๆ ครับ... ไม่กล้า โคตรจะปอดแหกเลยฎเนี่ย!

"พี!! แม่เรียกกินข้าว!!"

เสียงแหลมแสบแก้วหูของยายน้องสาวตัวแสบของผมดังขึ้น พร้อมกับแรงกระแทกที่ไหล่ นั่นทำให้นิ้วหัวแม่มือของผมเลื่อนไปกดส่งข้อความเข้าพอดีบพอดี

- _ - โลกแตกแล้วแม่่งเฮ้ย!

ผมปล่อยให้โทรศัพท์ให้ตกลงมาบนตักราวกับจับของร้อน แล้วมองตัว
หนังสือสีอ่อนๆ ที่ขึ้นมาว่า เขาอ่านข้อความที่ผมส่งไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...

'อืม เอาดี ^ ^'

ไม่ทนแล้วครับ! ผมเขยิบมือถือลงบนโซฟาพร้อมกับวิ่งออกไปตะโกน
แหกปากหน้าบ้านหนึ่งรอบ พ่อแม่กับน้องผมต้องงงแงๆ แต่ใครจะไปสน...

'อยากกินอะไรเป็นพิเศษปะ?'

พิมพ์ข้อความเสร็จผมก็รอสักพัก

สักพัก...

และ...สักพัก...

หึ...

เงยบใส่กันซะงั้น...

'ไม่เป็นไร'

'ไม่กินก็ได้'

'เปล่า'

^ ^

'ดีใจอยู่'

เข้านอนตอนนี้แล้วตื่นมาอีกที่เป็นวันจันทร์เลยได้ปะวะ?

ตอนที่ 2

ใครก็ไม่รู้พูดได้ แต่ผมเห็นคนเอามาโพสต์ใหม่ในเฟซบุ๊กเมื่อคืนว่า...

'ถ้าความบังเอิญเกิดขึ้นมากกว่าหนึ่งครั้ง เราน่าจะเริ่มเรียกมันได้ในคำอื่น'

ผมนั่งเท้าคางมองกระเป๋าสตางค์ตรงหน้าแล้วครุ่นคิด

เราน่าจะเริ่มเรียกมันได้ว่า 'พรหมลิขิต'

'เปล่า'

^ ^

'ดีใจอยู่'

'ดีใจ?'

'เอ้ย! พิมพ์ผิดคน'

'คือกำลังบอกเพื่อนว่าเจอเจ้าของซีทแล้วเลยดีใจอะ'

'ไปแล้วนะ เจอกันวันจันทร์'

'อิม'

'เจอกัน ๗'

คืนนั้นไลน์ผมดังแจ่มเจี๊ยบตอนแบบเอาเป็นเอาตาย ข้อความสั้นๆ ถูกส่งมาจากไอ้พวกเพื่อนแล้ว พวกมันออกไปแตก ฉ่ำๆ! ตีมีเหล็กกันอีกแล้ว และผมก็ตอบกลับไปด้วยความมั่นใจเลยว่าผมไม่ไป...

'สัดเหี้ยสัดหมา'

'ไอ้ซาฟารีเวิลด์ ไอ้สวนสัตว์เขาดิน มึงอย่ามาอ่อน'

'เค้ามากันยกแก๊งขาดแค่มึงเนี่ย!!!'

'สัดตด ก็กูบอกว่ากูไม่ออกไป'

'เหตุผล!'

'กูจะรีบนอนแม่ง'

'รีบเหี้ยรีบห้าอะไร'

'ปุกติมึงเคยนอนหัวค่ำหรือ!'

'กูจะรีบนอน...'

'วันจันทร์จะได้มาถึงไวๆ'

ผมรู้สึกเลยครับว่ามันเจ็บแตก

'ขอให้ใช้หัวคั่นกแตกมึงเจ็บพลัน'

'เอาให้วันจันทร์ไปเรียนไม่ได้แม่ง'

แข่งกูอีก...

' _ _ '

ผมตอบมันกลับไปแค่นั้นแหละครับ แต่การที่มันไม่มาเข้าชู้กันอีกก็เดา
ได้ไม่ยากว่ามันคงเข้าใจ ผมมุดตัวลงไปใต้ผ้าห่ม ตอนนี้เป็นเวลาที่ทุ่มหนอยๆ
แต่ผมแม่งโคตรอยากนอนอนชิบหาย

ว่าแล้วก็ฝันดี...

และเช้าวันจันทร์ที่ผมรอดคอกก็มาถึง...

วันนี้ผมตื่นแต่เช้า แถมยังขี้เก๊กพอจะขับรถออกมาทั้งที่ปกติแล้วผม
ชอบขึ้นรถไฟฟ้ามากกว่า มาถึงก็ประสาทเสียเลยครับ

ที่จอดไม่มี!

ระหว่างที่กำลังวนรถไปมาอย่างหัวเสียอยู่นั้น โลइनผมก็แดงอีกแล้ว ถ้า
ไอ้พวกเขี่ยนั่นส่งมานะ ผมจะบล็อกรถแม่งจริงๆ ด้วย

'ถึงโรงอาหารแล้วนะ'

'นั่งอยู่ชั้น 2'

เซ็ดได้ว่ะครับ!! จากที่แค่เซ็งๆ เรื่องหาที่จอดไม่ได้ ตอนนี้นั้นเริ่มอัพเพลเวล
ขึ้นเป็นความเฟลครับ ไม่ใช่เฟลธรรมดา แม่งเฟลเป็นตำนานเล่าขานสืบไป!

ความประทับใจแรกที่ดีคือเหยียอะไรครับ ไม่รู้จ๊ก...

ผมมาสาย...

ระหว่างนั้นผมก็สังเกตเห็นที่จอดรถจนได้ ว่าแล้วก็ไม่รอช้า ผมรีบ
เลี้ยวรถเข้าไปเพื่อจะถึงที่จอดให้เร็วที่สุด ดีมาก ในชอยนี้มีรถผมคันเดียว ไม่มี
ใครแย่งที่ได้แน่นอน!

ระหว่างที่กำลังกระหึ่มอีมอองอยู่ในใจคนเดียววนนั่นเอง เซฟไรเลต
นรกแตกจากที่ไหนไม่รู้แม่งก็เลี้ยวบดล้อสวนเลนเข้ามา แล้วก็มาจอดจ่อ
ตุตรถผมที่กำลังทิมหัวไปข้างหน้าเพื่อจะถอยหลังเข้าของแบบพอดิบพอดี

สังเกตเห็นอยู่นานก็รู้ว่านั่นรถเพื่อนตัวเอง! ยิ่งพลังทางสายตาผ่านกระจก
ไล่กันอยู่นาน ไลน์ผมก็แดง

'หล่อเหี้ย มึงไปจอดช่องอื่นไป เบนซ์มึงคันเล็ก ช่องนี้มันกว้าง'

โธ่สุด! กูนี่ซึ่งกับตรอกะมึงแป็บ ผมไม่รอช้า โทรมานันท์ที่ครับ ไม่ต้อง
ทักต้องท่ายกันละ ผมรีบตะโกนใส่แม่งเลย

"สัด ถอยหลังไปไอ้เหี้ย กูรีบ"

"รีบหน้ามึงสิ เรียนป้ายโม่ง นี่สิบเอ็ดครึ่ง"

"ไอ้เหี้ย ไอ้สันดานเสือก!"

"นั่นๆ ทำเป็นต่ากู ไปหาอีมหวานอะดิ"

โคตรเกลียดคำที่มันเรียกเขาครับ กูจะเก็บไว้เรียกคนเดียวเหอะแม่ง!

"สัด! เค้ามายังละเนี่ย มึงถอยไปเลย กูรีบ ไอ้เหี้ย"

"รางวัลสำหรับเด็กดีล่ะครับพี่หมอ~~"

ดีกับพ่อมึงสิ!

"เดี๋ยวกูเลี้ยงเหล้าก็ได้แม่ง มึงถอยไปไป!"

"คร๊าบโหมม~"

"สัด! ถอย!!"

ผมได้ยินเสียงตุบ! เด่าว่ามันคงโยนโทรศัพท์ไว้บนเกาะข้างคนขับ เพราะ
ตอนนี้รถมันถอยออกไปแล้ว แต่ผมยังได้ยินเสียงมันมาจากที่ไกลๆ

"เดี๋ยวกูเอาไปจอดเทียบฟุตบาทหน้าคณะนะ ตอนเย็นมาจ่ายค่าปรับให้
กูด้วย"

"เออแม่ง!"

ได้ที่ละแม่งเอาใหญ่ครับ มึงวนสักพักแม่งก็มีที่จอดละเนี่ย ถามว่าจะ
เอารถไปให้ตำรวจมันล้อกล้อเล่นเพื่อ?

พี่ตำรวจแกก็ทำงานสุดๆ ไปเลยครับ บางทีแวะหย่อนงานหน้าหน้าที่แม่ง
มาละ ล้อกล้อกูเฉย ผมนิ่งงั้น...

"มึง! ออย่าเพิ่งวาง กูจอดรถเสีจี้จี้ เดี่ยวพากูไปแวะส่งหน้าตึก'ธาบัตย์
หน้อยดี"

พอแม่่งได้ยินผมพูดอย่างนั้นก็แหวกันแบบสะใจโคตรครับ แถมยัง
ผิวปากปิดท้ายยกใหญ่ ตอนเด็กๆ พี่เลี้ยงมึงเอนกหวีดคลุกข้าวให้แตกหรือ?

แม่่งเหมือนจะรู้ว่าผมด่าอยู่ในใจครับ เขี่ยแม่่งทำท่าเหมือนจะไม่รอกัน
เพราะมันกำลังถอยรถออกไปแล้วแบบเร็วโคตรเร็ว

"กูเลี้ยงเหล่ามึงสองวันเลยมา! รอกูก่อนไอ้สัตว์!"

"ได้ครับเพื่อน ถ้าจิบติดต้องเลี้ยงเหล่าอีกรอบด้วยนะ"

"แล้วถ้ากูจิบไม่ติดอะ"

"มึงก็เลี้ยงเหมือนเดิมจ้า"

เหยี่ยจิ้งนะครับมึง...

สิบห้าวันที่หลังจากที่เขยไฉนมาบอกผมว่ามาถึงแล้ว ผมก็มาขึ้นหอบแตก
อยู่หน้าโรงอาหาร'ธาบัตย์'เค้าบอกว่าอยู่ชั้นสองว่าแต่บันไดแม่่งอยู่ตรงไหนวะ?

งมอยู่ไม่นาน ในที่สุดผมก็มาเหยียบโรงอาหารชั้นสองของคุณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ครับ เพิ่งเคยมาครั้งแรกเนียแหละ...

การหาตัวเขาไม่ใช่เรื่องยากเลยครับ เพราะตัวสว่างมาก เหมือนมีแสง
วาวๆ ว๊ิงๆ ออกมารอบตัวยังไงก็ไม่รู้บอกไม่ถูก ยืมที่นั่งไอ้โรงอาหารนี่ก็ไม่ต้อง
เปิดไฟเลยมั้ง สว่างปังทันตาเห็น

เพื่อเจ้อไปอีกกู

ตั้งตั้ง

'อยู่นี่ๆ'

อ่านไลน์จบผมก็มองไปทางเขา แล้วก็เห็นว่าคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นยกมือ
ขึ้นมาโบกแล้วก็ส่งยิ้มให้ผม พอผมหันไปมองสบตาปั๊บ เจ้าตัวก็กวักมือเรียก
ใหญ่เลย ใครอยู่แถวนั้นก็หันมามองหมดอะ เต้นจริงๆ คนอะไร

"หวัดดี รอนานปะ?" ทำเหมือนหล่อมามากครับ ในใจนี่โคตรสั้นเลย...

"ไม่นานนะ นั่งเล่นไปเรื่อยๆ หิวยัง?"

"นิดหน่อย" ผมตอบพลางวางกระเป๋าแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

หันซ้ายหันขวา ดูๆ แล้วคนยังไม่เยอะเท่าไรครับ คงเป็นเพราะพวกที่มีเรียนตอนเช้าน่าจะยังไม่ลงมาพักเที่ยงกันมั้ง ไม่ใช่คณะผมนี่ ก็เลยได้แต่ต่าไปเรื่อย

"เดี๋ยวลีซิง แนะนำหน่อยดิ กินไรดี" เขาได้ยินคำพูดผมแล้วหลุดยิ้มหน่อยๆ ก่อนจะทำหน้าครุ่นคิด

น่ารักโคตรบ้า กรุณาพาไปแอดมิตทีครับ...

"ก๋วยเตี๋ยวก๋วยไก่มี๊ยะ อร่อยนะ"

"อยากกินเองอะดิ?"

ผมถามล้อๆ ครับ แล้วก็หลุดหัวเราะออกมาตอนเค้าทำหน้ามู่ย น่ารักจังไว้อย! เทปวิ่งเอาหัวไปโขกเสามาแหม่ง

ขอบมาก! ช่วยด้วย!

"ก็อยากกิน แต่ร้านนี้อร่อยจริงๆ นะ นั่งรอแป๊บ เดียวเราลุกไปซื้อให้"

"เดี๋ยว!" ผมผลอหลุดปากแล้วคว้าข้อมือเขาเอาไว้ เหยยย! ไม่ได้ตั้งใจ!

"นั่งรอที่นี่แหละ เดียวไปซื้อให้เอง"

อีกฝ่ายชะงักนิดหน่อย มองหน้าผมเหมือนอยากถามว่า 'เอาจริงอะ?'

"แล้วรู้หรือว่าร้านไหน?"

"ก็บอกดิ..." ตอปากต่อคำกันไปซะอย่างนั้น

แล้วเขาก็บอกชื่อร้านผม...

"น้ำอะ กินอะไร?"

"น้ำเปล่า เอาแบบไม่เย็นนะ"

"อ้อ นั่งรอที่นี่แหละ"

ได้ยินอย่างนั้นเขาก็ส่งยิ้มมาให้ผมแล้วพยักหน้ารับครับ ใจจะลายไปเลย...

เหี้ยครับผม บันไดลงชั้นหนึ่งอยู่ทางไหนวะ ตาพรับหาไม่เจอแล้วแหม่ง....

ตกลงดี...

พอกินข้าวเที่ยงกันเสร็จ เขาก็คืนกระเป๋า และพบว่าน่าจะลืมซีทของผมไว้ในรถ

ผมนั่งเฝ้าคางมองคนที่คู่ย์ทุกอย่างออกมาจากหลายสี่วิตตองไบโต ขอบอกว่าขนของมาเสียนเยอะโคตร เอามาทำอะไรน่ะหนะ? แล้วบนอะไรก็ไม่รู้อยู่คนเดียวครับ จับใจความเอารวมๆ ว่า เจ้าตัวมันใจมากครับว่าหีบซีทผมมาแล้ว ทำไม่หาไม่เจอ

พาลไปอีกว่าซีทมันต้องหายตัวได้ เห็นแล้วรู้สึกอยากยืมออกมาซะจริงๆ ผมยืมไม่ปอຍครับ แต่นาทีนี้โคตรอยากยืมเลย!

"ยืมทำไม ถ้าซีทหายนี่ไม่ตกลงนะ!"

"อย่าซีเรียสดี"

"ก็เลิกกลัวมันหาย รอแป็บนึง ขอเดินไปดูที่รถก่อน"

พอเขาทำท่าจะลุกขึ้น ผมก็ลุกตามเลยครับ แล้วถือจานเปล่าๆ ทั้งสองไปขึ้นด้วย

"เอาจานไปเก็บแล้วไปด้วยกันนี่แหละ"

เขาพยักหน้ารับ ก่อนที่จะส่งสายตาไปยังกระเป๋าใส่ตางค์ที่วางอยู่ตรงมุมหนึ่งของโต๊ะ บอกกันทางสายตาว่าผมลืมของ

"ฝากถือหน่อยดี มีอะไรวาง..."

เขาพยักหน้ารับ ก่อนจะหยิบกระเป๋าใส่ตางค์ของผมขึ้นมาถือไว้ในมือ คู่กันกับโทรศัพท์มือถือของเขา แล้วเดินตามผมไปเก็บจาน โทรศัพท์ที่ซีทของผมมันหล่นอยู่ในรถจริงๆ

เขาส่งซีทคืนมาให้ผมพร้อมรอยยิ้ม แล้วแก้มองแวบหนอยๆ ว่าอย่าเอาซีทไปทิ้งไว้ที่ไหนอีกล่ะ

เราแยกกันตรงนั้น... แต่ผมจะไม่ยอมให้เรื่องของเราจบลงตรงนั้นอย่างแน่นอน

ฝ่าแดดร้อนฆ่าพ่อมาถึงคณะได้ ผมก็เดินตรงเข้ามาที่ห้องเรียนครับ

เหลืออีกสิบห้านาทีกว่าจะถึงเวลาเรียน ผมเลยไล่นี้ไปฝากเพื่อนชื่อชนม เรียน
ไปกินขนมไป ไม้่งวงดี

ไม่ทันทำอะไร โลงน์ผมก็ดังแจ๊ตตอนอีกแล้ว เป็นเขาที่ส่งข้อความมาให้
ผมเหมือนรู้ใจเลย คือผมอยากส่งอะไรไปให้เขานะ แต่ไม่รู้จะเริ่มยังไงดี

สิ่งที่เขาส่งมาให้ผมเป็นรูปภาพครับ รูปบัตรนิสิตของผมนี่หว่า...

'กระเป๋าดังค์เราสลับกันอะ'

ผมอ่านจบก็หยิบกระเป๋าสตางค์ตัวเองออกมาจากกระเป๋ากางเกง อ้าว?
นี่ก็กระเป๋านี่หว่า แต่พอเปิดกระเป๋าออก ผมก็รู้ในตอนนั้นเลยว่าเราให้
กระเป๋าสตางค์ยี่ห้อเดียวกัน แถมยังรุ่นเดียวกันอีก

รูปบัตรนิสิตเขาอยู่ตรงหน้าผมเลยครับ... ขนาดหัวผมเรียบแปล้ถ่ายรูป
หน้าตรงยังดูดีโคตร

ก่อนที่ผมจะห้ามใจตัวเองไม่ไหว แล้วเริ่มค้นกระเป๋าสตางค์เขาทุกซอก
ทุกมุม ผมต้องรีบปิดมันลง แล้วโยนไปที่มุมโต๊ะเหมือนไอ้กระเป๋าสตางค์นี้มัน
จะลวกมือ แล้วกลับมาตอบไลน์ก่อน

'เออ จริงด้วย'

'เดี๋ยวเราเรียนเสร็จแล้วเอาไปคืนนะ'

'อาจจะเลิกข่าวะ'

วะ! ภูหลุดวะใส่เค้ไปได้ยังงัวะ!

ไลน์แหม่งเหี้ยตรงนี้ เหี้ยตรงกดส่งอะไรไปแล้วมันลบไม่ได้นี่แหละ โอ๊ยยย!!!

'ไม่เป็นไร'

'เราว่างวะ'

~ ~ ~

'อีมีวะ'

'555'

เลย 'วะ' แ่งกันไปซะอย่างนั้น?

แล้วเขาก็ส่งสติ๊กเกอร์ 'OK!' มาให้ผมครับ ก่อนจะพิมพ์ต่อมาว่า

...วะ ^^'

โธี่ยยย ภูจะบ้าวะ! ไม่ทันได้ตอบเขากลับไปครับ ให้อพวกเพื่อนเวอร์ก็
ยกโขยงกันเข้ามาในห้องเรียนเป็นที่เรียบร้อย

"อะ นนมมึง! ...อ้าว แล้วทำไมมึงโยนเป้าตั้งค้ไปไว้โน่นล่ะวะ เดี่ยวเม่ง
ก็หายหรือก มาๆ เอาตั้งค้คืนกูมา นนมสองกล่องสี่สิบ กูคิดหาสี่สิบครับเพื่อน
อ๊ะ! ออย่าปฏิเสธ ไม่ต้องเกรงใจกู ไม่ต้องทอนด้วยนะ กันเองๆ"

มันพูดพาลงหยาบกระเป๋าสตางค์ของผมขึ้นมาครับ เห็นอย่างนั้นผมก็รีบ
พุ่งตัวไปคว้ากระเป๋าสตางค์มากอดไว้ทันที

ทำทีของผมทำเอาเพื่อนห้าหกคนในกลุ่มหุบปากเงียบกริบ แล้วส่งสายต
มองมาอย่างจับผิด

"แค่สี่บาท มึงให้กูไม่ได้หรอ~"

เฮ้ย! ไซ้ที่ไหนแล้ว!

มันพูดพาลงย่นมือมาจะฉกกระเป๋าสตางค์ไปจากอกผมครับ! ภูนี่ก็หวง
มากอดแน่นเชียว! หวงจนไม่รู้ตัวว่ามีอีกคนที่ขยับอ้อมมาทางด้านหลัง
ล็อกแขนผมไว้ เม่งทำงานเป็นที่มกกันมากครับพวกมึง เรื่องจริงจังให้มันได้
อย่างนี้มั่งสิเว้ย!

ผมมองกระเป๋าสตางค์ยอดรักลอยออกไปจากอกด้วยสายตาวาลัยอาวรณ์
ต้องยอมสารภาพสินะ...

"เฮ้ย! ออย่าเปิดนะมึง! นั่นมันกระเป๋าคตั้งค้ของเค้า!"

"เค้า? เค้าแมว?"

เค้าแมวน้ำมึงสิ ไร้สัต!

"อะ...ของ ยิ้มหวาน..."

โอ้ยเสีย แล้วกูเนี่ยจะเงินทำห่าอะไร!

"ห่า? เดี่ยวๆ นี่ถึงขั้นแชร์กระเป๋าตั้งค้กันแล้วหรือวะ?"

"แชร์ฟ่องสิ! ก็ไปกินข้าวกับเค้ามาวันนี้ แล้วดันสลบกระเป๋าตั้งค้กัน คือมันยี่ห้อเดียวกันรุ่นเดียวกัน มึงเข้าใจปะ!"

"อืม...อืม"

ตอนนั้นเองที่ไอ้เนิร์ดประจำกลุ่มเดินเอามือลูบคางทำหน้าเคร่งขรึมมา
ทุกคนมาทางผม แล้วพูดต่อ

"เข้าใจพวกเจ้านั้นช่างมีชะตาที่ต้องกัน... มึงก็เข้าใจหมดอิทธิฤทธิ์มังกรหยก
ไปซะงั้น"

ส่วนไอ้พวกที่เหวี่ยงก็เอาแต่ 'อัยยย!' ล้อกันไม่ต่างกับเด็กประถม กูนี้
ก็บ้านะ ไปเงินตามพวกมันอีก

"เออ พวกมึงแม่งโวยวายจังเว้ย! แยกย้ายนั่งที่ไป 'จารย์จะมาแล้วแม่ง"

ผมบ่นกลบเกลื่อนหน่อยๆ ก่อนจะยกขาขึ้นถีบหน้าแข้งพวกมันเรียงตัว
ไปเลย แล้วนั่งลงแกะขนมที่ได้มา สักพักไลน์ผมก็ดังอีกรอบ พร้อมกับที่ทุกคน
หันมามองผมขยิบ!

'ถ้าต้องใช้เงินหยิบในกระเป๋าใช้ไปก่อนได้'

'แต่ตอนนี้ได้กระเป๋าคืนแล้วต้องคืนเราด้วยนะ ^^'

'อ้อ... วะ!'

'โหหห'

'คิดว่าจะเลี้ยง'

แล้วเขาก็ส่งสติ๊กเกอร์หน้ามู๋มาให้ผมครับ น่ารักโคตร
ผมเลยรีบพิมพ์ตอบไป

'ไม่เป็นไร'

'เดี๋ยวขู่ว่าจากเพื่อนเอา'

'อ้อ'

'...ว่ะ ^^'

"ฮั่นแน่~~~~~!!" แนนหน้าพวกมึงสิ!

"เดี๋ยวก็ต้องเอาเป่าตังค์ไปคืนเค้าอีกดิว่า~ ได้หาเรื่องกินข้าวกับเค้าอีกสิว่า เหมงๆ มารยาหมอร้อยเล่มเกวียน"

"ลัด! พวกมึงก็หมอม่้ย! เดี่ยวเค้าแวะเอามาคืนให้ที่คณะตอนเลิกเรียนเว่ย กูคงต้องแ่วบออกจากห้องไป"

"ไว้วว~"

"ไว้วเหี้ยไร 'จารย์มาแล้ว ตั้งใจเรียนเหอะแม่่ง!"

"ใช้พวกบ้านี้แม่่งยุกยิกตีบหายดิรับ หาเรื่องกวนผมไม่หยุดจนรู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปสองชั่วโมงกว่าๆ พร้อมกับที่ไลน์ผมดังอีกครั้ง...

'มาถึงแล้วอ่ะ'

'รออยู่ตรงเก้าอี้ใต้ตึกคณะนะ'

'อิม'

'เดี๋ยวลงไป'

ผมหันไปมองเพื่อนข้างๆ ตัวที่หลับกันไปที่ละคนสองคน ก่อนจะเจอไอ้เนิร์ดหัวแถวที่นั่งตัวตรงจุดเล็กเซอร์ออยู่ เลยกกระซิบเรียกมัน

"มึงๆ กูออกไปข้างนอกแป๊บ..."

ได้ยินอย่างนั้นมันก็นั่นกลับมามองผม ก่อนจะใช้มือดันแว่นขึ้น แล้วหรีตมาให้

ไอ้สัตว์! ตั้งสติก่อน! มึงไม่ใช่โคเคนัน!

ผมยกมือขึ้นโบกให้มันกลับไปสนใจเรื่องเรียนเหอะ เดี่ยวมิดเทอมไม่มีใครทวิให้ ก่อนจะเดินออกจากห้องไป พอลงมาข้างล่างก็เจอเขานั่งอยู่คนเดียว

"หมอเค้าใช้ชีวิตกันเจียบดีเอนะ คณะเรานี้โหดเหววกสุดๆ"

ผมยิ้มตอบเขา ก่อนจะพยักหน้ารับหน่อยๆ "ก็งี้แหละ"

"อะนี่ กระเป๋าตั้งค์ เราขโมยตั้งค์หมดแล้ว ถ่ายรูปบัตรอัพลงเฟซไปแล้วด้วย"

"ถ้าจริงจะตามไปเอาเรื่องถึงที่เลย"

"โห น่ากลัว" เขาพูดแล้วยิ้มตาหยีเลยครับ

กลัวตรงไหน ทำหน้าตาน่ารักขนาดนี้?

คืนกระเป๋าสตางค์เสร็จเราก็แยกย้ายกัน เขารู้ด้วยอะว่าผมแอบออกจากห้องเรียนมา สุดท้ายก็ได้แต่ยกมือขึ้นมาโบกบายบายเอ้อๆ เกร็งๆ ตอนที่เขาโบกมือมาให้พร้อมรอยยิ้ม...

ถ้าความบังเอิญเกิดขึ้นซ้ำๆ เราจะเรียกมันว่าพรหมลิขิต

แต่ความบังเอิญแรกที่เกิดขึ้นระหว่างผมกับเขามันคือความตั้งใจของผมนี่หว่า?

เอาเหอะ! ใช่ว่าทุกคำของทุกคนจะต้องมีความหมายเหมือนกันไปหมดซะหน่อย

สำหรับผม พรหมลิขิตมันอาจจะเป็นความบังเอิญที่เกิดขึ้นครั้งนึง แล้วก็เว้นไปอีกสักครั้ง เพื่อจะบังเอิญใหม่อีกรอบก็ได้มั้ง

ระหว่างที่เขากำลังหันตัวกลับไป ผมเลยเอื้อมมือไปจับข้อมือของเขาเอาไว้ นั่นทำให้เขาหยุดชะงัก หันมามองผมแล้วส่งสีหน้าตกใจมาให้

ก่อนที่เขาจะได้เอ่ยถามอะไรออกมา ผมก็ยกมืออีกข้างขึ้นเกาท้ายทอยตัวเองแก้เขิน แล้วพูดออกไป

"วันเสาร์หน้าถ้าเจอกันที่ร้านกาแฟอีก ต้องมานั่งด้วยกันนะ..."

"อืม ^^"

ผมรักร้านกาแฟในวันเสาร์
ไม่ใช่เพราะเสพติดกาแฟ ไม่ใช่เพราะเสพติดไลฟ์สไตล์
แต่ผมเสพติดรอยยิ้มเจิดจ้าของใครคนหนึ่ง...
ที่มานั่งในร้านกาแฟทุกวันเสาร์เหมือนกัน
ผมได้แต่แอบมองเขาอยู่ห่างๆ แอบประทับใจรอยยิ้มของเขาใฝ่ในใจ
จนกระทั่งวันนี้ที่อยู่ๆ โชคก็เข้าข้าง
เพราะทั้งร้านไม่มีเก้าอี้ตัวไหนว่าง ยกเว้นตัวที่อยู่ตรงข้ามผม
โวยยยย ผมจะจับเขาด้วยวิธีไหนดีเนี่ย
ผมเก่งทุกเรื่องแหละครับ ยกเว้นเรื่องของคนคนนี้
มีใครเปิดคอร์สสอนวิชาจับผู้ชายยิ้มสวยบ้างมั๊ย...
ผมจะรีบไปสมัครด่วนเลย

ISBN 978-616-06-1788-3

9 786160 617883

ราคา 399 บาท